

søgt at tage et par mærkesager op og få dem løftet igennem i forbindelse med den her aftale.

Vi lægger stemmer til – jeg ved ikke, om man kan sige, at vi gerne lægge stemmer til – men vi lægger stemmer til, at vi har fået nogle ting igennem, som jeg har forsøgt at påpege i min ordførertale, og andre ting, de store ting, har vi måttet erkende, at selv om det var det, vi sagde ved det allerførste møde, da vi gik over til finansministeren første gang, som vi gik efter: arbejdsmarkedsreform, efterlønsreform, skattereform osv., blev det altså ikke ved den her finanslov, at vi kommer igennem med det. Det har noget at gøre med, om man kan tælle til 90 med eller uden Liberal Alliances stemmer. Det kan man i øjeblikket uden vores stemmer, og derfor blev det den anden og mindre ambitiøse strategi, som blev den strategi, vi fulgte, og derfor er vi endt med det resultat, der ligger her, og som vi behandler i dag. Det bakker vi op om.

Kl. 15:39

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Jeg siger tak til ordføreren. Den næste er ordføreren for Siumut, hr. Lars-Emil Johansen.

Kl. 15:40

(Ordfører)

Lars-Emil Johansen (SIU):

Der skal også lyde nogle kommentarer fra Grønland til finanslovforslaget, om end det lakker mod enden, hvis jeg må sige det på den måde, når det drejer sig om det danske finanslovsforslag. Da vælgerne i Grønland den 25. november med et overvældende flertal sagde ja til den kommende selvstyrelov for Grønland, sendte vælgerne i Grønland samtidig et klart signal til den danske finanslov.

Signalet var, at nu stopper de løbende bønner om stigninger i bloktilskuddet til Grønland, og en ny målsætning træder i stedet – en målsætning, der handler om inden for en overskuelig fremtid at se bloktilskuddet falde, at se afhængigheden af dansk økonomi svinde ind og en selvstændig økonomi vokse op i Grønland. Det var et dejligt og entydigt tilsagn til den politik, som det grønlandske folk gav. Det var i det hele taget et usædvanligt klart budskab om støtte til hele den bestræbelse, der såvel politisk som økonomisk har ligget bag selvstyreloven, som den 25. november kom fra det grønlandske folk.

Ved førstebehandlingen af dette finanslovsforslag sagde jeg bl.a. følgende om det arbejde og det lovforslag, som var resultatet af Selvstyrekommissionens arbejde:

Et forhandlingsresultat, der klart viser, at der i vor tid er et smukt sammenfald mellem det store flertal af danske og grønlandske politikeres vilje og evne til at bære vore to lande ind i fremtiden på den mest værdige, internationale måde. Citat slut.

I dag kan vi politikere, der stod bag aftalen, så glæde os over, at vi har et fuldstændig klart flertal af det grønlandske folk med os i netop den bestræbelse. Det gælder med sagt også den økonomiske politik og de nye bånd mellem os på det område. Fra næste år fastfryses bloktilskuddet, og det bliver op til Grønland selv at skaffe de nye økonomiske midler, der skal til for at sikre fortsat vækst og dermed udnytte den mulighed for øget selvstændighed, som netop er hele meningen med selvstyreloven.

Der skal satses industrielt, ikke alene i forhold til udnyttelsen af undergrundens ressourcer, som vi nu selv endelig får retten til at bestemme over og profitere af, men også i forhold til alle andre områder, hvor Grønland har mulighed for at styre ind på en ny økonomisk og industriel kurs, der kan føre os op på et industrielt og økonomisk niveau, der er på højde med andre moderne samfunds.

Mulighederne i Grønland er mange, hvis vi kan få lov at udnytte dem, på samme måde som de industrialiserede lande har brugt sådanne muligheder til at nå dertil, hvor de er nu. Men det er der ingen sikkerhed for. Forbuddet mod at udnytte vores vandbestande kommercielt, efter at de europæiske fangere tog deres del og voksede sig rige i tranlampens arktiske skær, er et eksempel. EU's nuværende forsøg på igen at forpurre al normal handel med sælprodukter og at modsætte sig enhver industriel udnyttelse af denne ressource er et andet. Fredningsorganisationernes forsøg på at stoppe den planlagte minedrift i Østgrønland på grund af nogle få ikke-truede gåsebestande, som for længst har måttet opgive at finde ro i Europas oppløjede jord, er et tredje. Skræmmekampagner mod at udnytte de enorme mineralressourcer, vi ved vi har i Sydgrønland omkring Narsaq, fordi der i disse findes et biprodukt af uran, uanset at dette procentvis ligger markant lavere end procentgrænsen for sådanne biprodukter i både EU og USA, er et fjerde.

Kl. 15:44

Hvis vi så nu også skal se den kommende klimaaf tale medføre, at vi heller ikke kan komme videre med vores planer om et aluminiumskraftværk, udbygning af fiskeri, produktion af